

predavanji, ki so se vršila dne 12. novembra l. 1895 in so tu ponatisnjena, je na prvem mestu predavanje učenega našega rojaka dr. M. Murka: „Zur Geschichte und Charakteristik der Prager ethnographischen Ausstellung im Jahre 1895.“ Našim čitateljem je še gotovo dobro v spominu, da se je g. dr. Murko o istem predmetu oglasil tudi v našem listu v 1. in 2. številki letošnjega letnika.

Lublani . . . Od prijateljske roke smo prejeli 70. čislo »Praških novin« (Pražské Noviny. České vydání Pražských úředních listův) z dne 30. marcija, v katerem je pod omenjenim zaglavjem objavljen zanimiv podlistek „Ze vzpomínek Dra. Josefa Karáska“. Znani češki pisatelj je mimoregrede nekolikrat posetil belo Ljubljano pred potresom, in te svoje spomine je tu priobčil v simpatični obliki. — Slučajno je v isti številki „Praških novin“ priobčena kratka, a laskava ocena prvega koncerta „Glasbene Matice“ naše na Dunaju.

O pokojnem V. Oblaku so prinesli jako simpatične nekrologe južnoslovanski listi: Delo (zv. za april), Nada (št. 9.) in Vienac (št. 19.). Vsi priznavajo Oblakove korenite in plodovite samostojne raziskave in razprave o južnoslovanskih narečjih in njegove ogromne uspehe, katere je z neumornim delom dosegel v malo letih v dialektologiji in si s tem zaslužil ugledno in odlično mesto v zgodovini nauke o slovanskih jezikih.

V pojasnilo. Med vzroki, ki jih navaja g. Jos. Stritar v »Dunajskih pismih« (t. l. 5. št. Ljublj. Zv.), zakaj da jemlje slovo od slovenskega občinstva, je kot zadnji vzrok naveden ta-le: »Očitalo se mi je in očita se mi zopet v »Zgodovini slovenskega slovstva«, kakor sem bral včeraj, da sem se jaz v tisti nesrečni Prešernovi izdaji, ki ima na čelu poleg Jurčičevega imena, žal, tudi moje, predrznil »popravljati« našega prvega pesnika — po krivici! Še enkrat torej proglašam »urbi et orbi«, da se nisem jaz z mazincem dotaknih svetih Prešernovih poezij.«

V »Zgodovini slovenskega slovstva« II. na str. 152. je čitati po navedenem naslovu Stritar · Jurčičeve Prešernove izdaje: »Josip Stritar je v uvodu opisal Prešernovo zunanje življenje, nato ocenil njegove poezije tako nadrobno, kakor doslej še nobeden pisatelj.« Na str. 158. pa se čita: »Jurčič in Stritar sta v svoji izdaji 1866. l. skušala jezik približati sedanji slovenščini, kar se pa ne more odobravati.«

Iz te stilizacije se vidi, da jaz izpremembo (a ne »popravo«) pripisujem Jurčiču, ker sem ga imenoval na prvem mestu, in ne Stritarju, čigar ime sem pristavil samo zato, ker sta obadva priredila ono izdajo. Da je samo uvod Stritarjevo delo, se razvidi iz prvega stavka. Obžalujem nejasnost izraza, mislil pa nisem na Stritarja, o katerem vendar ve vsaki omikani Slovenec, da se on, naš najodličnejši estetik, nikdar ni pečal s slovniškimi oblikami. Pripravljen sem v III. zvezku »Slovstvene zgodovine« na najodličnejšem mestu stvar razjasniti ali popraviti nespornost tako, kakor si to želi velecenjeni gospod tovariš sam.

Če še pripomnim, da bo III. zv. opisal Bleiweisovo, IV. pa Stritarjevo dobo, s tem jasno priznavam, koliko važnost pripisujem Stritarju v našem slovstvu. Tudi sem jaz gotovo zadnji v Slovencih, ki bi po petindvajsetletnem učiteljevanju drugemu starejšemu tovarišu vedoma delal krivico.

V Trstu, dne 21. majnika 1876.

K. Glaser.